

דְּרָשׁוֹת קַרְבָּתָךְ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • בית הכנסת פרי מגדים, צפת • השיעור נמסר במוצ"ש פרשת נצבים וילך, תשפ"ד

המלחמה האמתית היא למעלה

הגמרא (ברכות טו:) אומרת: רב ספרא כפאש יהי מסים את תפלתו היה אומר "יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו שתשים שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה, ובין התלמידים העוסקים בתורה, בין עוסקין לשמה בין עוסקין שלא לשמה, וכל העוסקין שלא לשמה יהי רצון שיהו עוסקין לשמה."

רשי"ש שם כותב: וְתוֹשִׁים שְׁלוֹם בְּפִמְלִיָּה שֶׁל מַעְלָה – שֶׁכְּשֵׁי שֶׁמַּחֲלֶקֶת בֵּין הַמַּלְאָכִים לַמַּעְלָה, יֵשׁ מַחֲלֶקֶת לְמַטָּה. אֹמֵר רַבֵּנוּ לֹאֲפִינָא: חו"ל גָּלוּ לְנוּ אֵיךְ נִוצְרַת מַלְחָמָה. הַמַּלְחָמָה הָאֵמֶתִית הִיא לְמַעְלָה, וְמָה שְׁקוּרָה לְמַטָּה – זֶה הַתּוֹצְאוֹת.

אומר רבנו לופיאן: אֲנִי מֵאֲמִין שֶׁגַם לְמַעְלָה אֵין מְטוֹסִים, אֵין גַּם נִזְקִים, גַּם אֵין פְּגוּזִים. אִזְ אֵיךְ הַמַּלְחָמָה שֶׁם מִתְנַהֶלֶת? שֶׁם הַמַּלְחָמָה מִתְנַהֶלֶת עַל יְדֵי זְכוּתוֹ. כִּכְל שִׁיחִיהָ לָךְ יוֹתֵר זְכוּתוֹ, אֵתָּה תִּהְיֶה יוֹתֵר מַצְלָח, הַנְּצַחוֹן בַּמַּלְחָמָה יִכְרַע לְצַד שֵׁשׁ לוֹ יוֹתֵר זְכוּתוֹ. כִּכְל שִׁיחִיהָ לָךְ פְּחוֹת זְכוּתוֹ, יֵשׁ יוֹתֵר סְכוּי שֶׁתִּפְסִיד. אֵת זֶה רַבֵּנוּ לֹאֲפִינָא אָמַר בְּזִמְן מְבַצֵּעַ קִדְשִׁי. לִפְנֵי בַעֲרֶךְ 68 שָׁנִים.

יוצא שאם כל אחד ואחד מאתנו רוצה לעזור לעם ישראל, שעם ישראל יגבר – תרבה זכותו. התחלנו כבר את השבוע האחרון של שנת תשפ"ד. נשאר לנו ממנו עוד ארבעה ימים. לכן צריך מאד להשתדל באמת להתחזק מכל הלב. זה דורש מאמץ, אין ספק. אבל זה שווה. כשנבין אדם מתאמץ, הוא יוצא מאד מאד שמוח.

מה שיש לנו עכשיו זה תפלת ערבית. כל אחד יכול בקריאת שמע. כותב הארי"ז "ל בשער הכפונות שאם אדם מכוון בקריאת שמע כשהוא אומר 'ה' אחד', אחרי שהוא כמובן כוון את הפשט של הדברים, שה' אחד ואין זולתו, גם צריך לכוון: 'הריני מוסר את עצמי למוות על קדשת שמו יתברך'. וינסה להרגיש זאת באמת, נמחלים לו כל עונותיו.

אפשר לצייר כל מיני תאורים, כמו שאמר רבי אלימלך מליז'נסק: כשהוא רואה אש בוערת ואומר לו "או תשתחוו לעבודה זרה או תקפץ לאש", והוא אומר לעצמו "אני קופץ לאש". ברגעים האלו, כותב הארי"ז "ז"ל: נמחלים לו כל עונותיו.

חשיבותה של סעדה רביעית

אשתו של הגאון מוילנא רצתה לצום ששה ימים רצוף. ממוצאי שבת עד יום ששי בקדושה. לפני יום הכפורים – כל אחד לוקח 200 כדורים של 'קלי צום', וזה יום אחד בסך הכל. זאת ששה ימים צמה, ששה ימים! הגאון מוילנא, שאל את הגדולים: "אמא אכלה סעדה רביעית? אמרו לו: 'אמא לא אכלה סעדה רביעית'. אמר להם הגאון: 'תעירו את אמא, תגידו לה שכל הצום שהיא תצום, לא יכפר לה על זה שהיא לא אכלה סעדה רביעית'."

אתה מאמין לזה? אני רוצה שבן אדם יצום יום אחד על חשבונו באמצע עשרת ימי תשובה. תגיד לי איך אתה מרגיש בסיים הצום? אתה מרגיש: "קדוש קדוש, מי ידמה לי ומי ישוה לי בכלל?". כל העונות נמחלו. מה השאלה בכלל? (אם יש עונות בכלל. אבל אם נגיד שיש – בודאי נמחלו).

ואם הוא צם יומים רצוף? בין בגלגול זה, בין בגלגולים שעברו, בין בגלגולים שיבואו – הכל כבר מתקן, ברור. ואם הוא צם שלושה ימים – ענין לא ראתה, אין מה לדבר. תגיד לי, אתה מאמין שצום ששה ימים רצוף לא יכפר לך סעדה רביעית? אתה מאמין לזה או לא מאמין לזה? קשה לנו להאמין. אה, קשה לנו להאמין. צום ששה ימים רצוף לא יכפר סעדה רביעית? סימן שאין לנו הבנה מה זה סעדה רביעית. אם היינו יודעים מה זה סעדה רביעית – אוהו, משהו שאי אפשר לתאר אותו.

אנחנו נוהגים לדבר על קבלות. אתם יודעים, היה איזה רב אחד – בוא נגיד שהיה איזה רב אחד שהיה מגיע לפה. אבל אתה יודע, בשפה שלנו – בעל 'מדות טובות', משהו גדול כזה. אתה יודע, עם גוף 'בריאי' כמו שאומרים. שאלו אותו: "תגיד לי, כבוד הרב, מה קבלת בראש השנה?". אמר הרב: "אני קבלתי – אני לא מפספס סעדה אחת של שבת". מה נאמר לו? הרב, הקבלה נאה לך ואתה נאה לקבלה. רואים את זה עליה, רואים שהרב מקים את זה בדחילו ורחימו?

אתם יודעים מי קבל קבלה כזאת בדיוק? רבי שמעון בר יוחאי! 'תיתי לי שמעולם לא פספסתי סעדה אחת של שבת'. רבי שמעון, כשאמר לו: 'איזה קבלה קבלתה?'. "לא פספסתי מעולם סעדה אחת של שבת".

מיליונים עולים לרבי שמעון. היית מאמין שרבי שמעון, הכבוד שיש לו, שהוא לא פספס סעדה של שבת? סימן שאין לנו הבנה מה זה סעדה של שבת. אין לנו הבנה. אנחנו, רואים את הדגים, רואים את האכל, חושבים שפה זה נגמר. אין לנו הבנה. זה ענק, ענק.

ששה ימים צום לא יכפר לבן אדם על סעדה רביעית אחת – איזה דבר גדול. כל אחד ישים לב במוצאי שבת – לתכחול איך שאתה בא הביתה, אחרי ההבדלה – תתחיל לעשות את הסעדה רביעית. אתה לא תיב ללכל הרבה, אפשר ללכל פרוסת לחם עם כוס תה.

ספר הרב בן ציון מוצפי: "הייתי אצל הרב בן ציון אבא שאול. שאלתי אותו אם צריך להכשיר את הברזלים שמניחים עליהם את הסירים בגז. אמר לי: 'בטח שצריך להכשיר'. שאלתי: כמה צריך להכשיר? אמר הרב בן ציון אבא שאול: 'כי אני כל מוצאי שבת לוקח לחמניה, שם על הגז, מוליך כדי שהלחמניה תתחמם. בנוסף, קצת נשרף הלחמניה, והגמרא במסכת הוריות אומרת שזה גם טוב לזכרון. אתה רואה מה אני מרויח!'".

היה תלמיד חכם אחד ששאל את צבי חקק (המשמש של הרב עובדיה): "מה המצוה האחרונה שהרב עובדיה קים בבית שלו?". הוא אמר: "הרב עובדיה, בשבת האחרונה שהיה בבית, הוא סבל יסורים נוראים. הוא קפץ על המטה מהיסורים, והיה צועק.

הרב יצחק יוסף, הרב דוד יוסף, אמרו לו: "אבא, נזמין לך אמבולנס". אמר להם: "עכשיו שבת, אל תזמינו". איך שיצאה שבת, אמרו לו: "אבא, האמבולנס מחכה לך פה למשה". הרב עובדיה אמר: "מה עם סעדה רביעית?". אז הם אמרו לו: "אבא, נקח לך בשקית, תאכל שמה". אמר

להם הרב עובדיה: "אני יודע מה יהיה שמה? פה אני אוכל".

לקח לרב עובדיה ללכל פרוסה אחת של לחם הרבה זמן, תוך שהוא אוכל ובוכה, מהפאבים. אחר כך ברח ברכת המזון, ויצא לבית החולים. זהו, יותר הוא לא חזר לבית. זו המצוה האחרונה שהרב עובדיה עשה במסירות נפש. אי אפשר לתאר, את המסירות נפש שהרב עובדיה עשה על סעדה רביעית אחת. נורא.

זו זכות גדולה – האפשרות להתחרט ולבקש סליחה

ספר יורם: "אנחנו אנשים מסרתיים. נסענו קבוצה של ארבע משפחות לאיזה פארק בתל אביב. הילדים שחקו ביחד באיזה גן שעשועים, הנשים מפטטות, והגברים על המנגל. היינו על המנגל ואתה יודע, אנחנו יושבים. פתאום היה חסר איזה משהו להביא. אז אלברט, אחד מהארבעה, הוא אמר: 'אני אלה להביא מהאוטו'. הוא רץ לאוטו, חזר אחרי שתי דקות כלו עצבני 'עד דלא ידעי'."

"מישהו עם איזה אופנוע תנה לו בדיוק ליד האוטו, חסם את הדלת של הנהג, בדיוק כנה לו שמה. ההוא מעצבים צועק בכל הפארק: 'של מי זה האופנוע הזה?'. מישהו, איזה דתי אחד, אומר לו: 'זה שלי'. אתה תפנה אותו! אתה נורמלי? אתה חונה בדיוק ליד הדלת?'. אומר לו: 'אני הולך עכשיו לפנות'. אלברט צועק עליו: 'עכשיו תפנה!'. אמר לו הדתי: 'בסדר, אני אפנה עכשיו'."

יורם מספר: "אתה יודע, יש פאלה שיש להם פתיל קצר – לאלברט, גם פתיל לא היה לו. אנחנו רואים אותו בא לקרע אותו מכות, בא להרביץ לו. תפסנו את אלברט, אלברט, לא מתאים, הוא הולך. באמת הוא הלך והיזו את האופנוע, זה היה אופנוע של 'הצלה'. אלברט נרגע קצת."

"אולי עבר 10 דקות", הוא מספר, "פתאום הילדים צועקים: 'חגית מתה! חגית מתה!'. חגית זו הבת הבכורה של אלברט הזה. פשוט היא טפסה על הברזלים וצנחה על הראש, על הרצפה. פשוט צנחה, ואבדה את ההכרה. התחילו לצעק: 'הצלה! הצלה!'. ההוא של 'הצלה' רץ, הביא את האופנוע, היה לו שם כל הציוד הרפואי שלו. לא יודע מה עשה, איזה התנאה, והיא פתאום התחילה להשתעל."

הוא אומר, "ראיתי את אלברט, הגבר של השכונה, כלו רועד, בוכה כמו תינוק, וכלו לא יודע מה לעשות עם עצמו. פתאום שהוא רואה שחגית, הבת הבכורה שלו, חזרה לחיים. הוא הרגיש בושם גדולה, נגש אל הבחור הדתי מהצלה ואמר לו: 'לפני דקה רציתי לקרע אותך מכות, ועכשיו אתה הבן אדם שהציל את הבת שלי'."

והוא עונה לו בענוה: "לא, אחי, עזב. זו העבודה שלי, אתה יודע, אני מתנדב. אל תתרגש, לא קרה כלום. זה עובר, קורה לכל בן אדם". פנו אותה לבית חולים. לקח הרבה זמן עד שהסתים האשפוז שלה, כי עדין היה לה פגיעה במח. שלושה חדשים לקח.

ברוך השם, חגית יצאה מבית החולים, בריאה ושלמה. תודה להשם. אחרי שהיא סיימה, אלברט אומר: "אני חייב לכפר על מה שעשיתי. אני עד היום מרגיש לא טוב, ממה שעשיתי? אין בן אדם שהציל את הבת שלי הבכורה, ככה אני מתנהג אליו? אני אוסף את כל המשפחות, כל מי שמצא באזור. אני עושה מסבת הודיה, ואני בפני כלם רוצה להתנצל בפני הבן אדם הזה."

התקשרתי לבן אדם הזה של הצלה. אמרתי לו: "אנחנו עושים מסבה גדולה, אנחנו רוצים שתבוא למסבה". אמר לו איש ההצלה: "אני מגיע למסבה". ארגנו את המסבה, כלם הגיעו, אבל מחכים לגבור המרכזי, מחכים, מחכים – והוא לא מגיע. התברר בסוף שאותו בן אדם נסע במהירות, נכנסה בו משאית ונהרג. הלך הבן אדם.

מספר יורם: "כשאלברט שמע את זה, במקום התעלף. היינו למחרת בהלילה. איזה בכיות היו שמה. אתה יודע כמה אלברט ככה? ככה בלי סוף. הוא אמר: 'רציתי להתחרט ולא היה לי זכות. אלהים לקח לי את הזכות להתחרט. רציתי רק להתחרט על מה שעשיתי. אלהים לקח לי את הזכות להתחרט'. וואו, איזה דבר מפחיד זה.

אמר אלברט: "אני מפרסם את הספור הזה, כדי שתדעו שלהתחרט – זה זכות. וחס ושלום מעולם אל תפגע בשום בן אדם, כי יכול להיות הבן אדם שפגעת בו, בסוף אחרי 10 דקות יתברר שאתה חייב לו את כל החיים שלך. לכן מאד מאד תזהר בזה."

אנחנו נמצאים עכשיו בזמן של תשובה. לא יעזר לכן אדם לא ראש השנה, לא כפור, אם לא תעשה תשובה. לא יכפר. אפשר שבן אדם יעבר מיליון ימי כפור – זה לא יעזר. גם לכנות זה לא עוזר. חייב לעשות תשובה. וגדל התשובה בגדל החרטה. ואם זכית להתחרט – תדע שיש לך זכות. כי זה זכות להתחרט. זה זכות להגיד: "כמה אלהים מיטיב אתי!". כמה אלהים נתן לך חיים, לילדים שלך, כמה הוא שומר עליהם, שלא תצטרך בכלל לכל מיני הדברים האלו. ולאותו אלהים שמטיב אתך – חטאת לו, הכעסת אותו, רצית להרביץ לו. יהיה לך זכות שתוכל להתחרט. כי באמת זה 'זכיות' שיש לבן אדם אפשרות להתחרט.

הכח למחל לשני – מיצור סיעתא דשמיא עצומה

כל בן אדם גם כן יראה בעצמו, שלא יגיע לראש השנה כשיש לו קפידות עם אנשים. תמחל, תמחל, תמחל. ואם אתה מרגיש שיש לך קפידות – זה סימן שאתה לא לומד. מי ששקוע בלמוד, אין לו זמן להקפיד.

מי מקפיד? מי שהוא משעמם. קם ב-1 בצהריים, מסתובב, חושב שכל העולם שיך לו. והוא מזיז לו משהו – מתעצבן עליו. ואשתו אמרה לו משהו – כועס עליה. זה העולם שלנו. גם אנחנו, כשאנחנו קמים יום אחד הפוכים, אנחנו פתאום מקפידים על כל העולם.

לכן כל בן אדם, לפני שיבוא ראש השנה – תמחל, תמחל. זה זכות למחל, זה זכות לומר. ספר לי הרב מרדכי ששמע ספור לפני שבוע. ספור שהתפרסם, מעשה שהיה, יהודי באלעד שהוא רצה לבנות על הגג, כלם בונים על הגג, גם הוא בונה על הגג. מאיפה הוא ישלם על

דרשתי קרבנות

איש חי. נשפט עליו, כל "הבייבו".

הבן איש חי אמר: "אני לא אני רוצה לשמע מי ומה זה. אל תגידו לי כלום! שלא יתביישו!" רץ בחזרה לביתו, החליף בגדים. וחזר להתפלל.

אומר הבן איש חי: "בורא עולם נתן לי זכות בערב ראש השנה למחל לי את כל העונות שלי, שאני לא אכעס".

אני קראתי את הספור הזה, אמרתי: "אני בכזה ספור לא עומד". אתה קונה חליפה חדשה לחג, מזיג כבד להשקיעה. אין אפשרות לכבס עכשיו. זהו, נגמר.

אתה עובר, ואתה רואה את ה'מחית' הזאת, לא יודע איך לקרוא לה אפילו. לוקחת את הדלי עם הלכלוך, שופכת מהחלון. מה, את נורמלית? תסתכלי, אולי מישוה עובר שפכה! אני לא יודע אם מישוה יכול מישוה למחל לה. אני קראתי את הספור הזה, אמרתי: "אני לא עומד בזה".

כדאי להאיר פנים ולברך 'פתיחה וחתימה טובה'

כותב האדמו"ר רבי משה מקמרנא. "קבלתי את זה מהמגיד מטערעסקי, שקבל מהמגיד מטשערנבול, שקבל מהבעל שם טוב, שקבל מרבו אחיה השילוני. כמספר הפעמים שיהודי מברך את חברו ב'כתיבה וחתימה טובה', על כל פעם יש עליו מליץ ישר שמלמד עליו זכות שזכה גם הוא לחתימה טובה."

שמעתי: כל אחד שתברך אותו, נוצר מזה מלאך מליץ עליו ישר, שגם אתה תזכה לשנה טובה ולכתיבה וחתימה טובה.

כל אחד יראה באמת איך אני יכול לזכות בזה השנה. כמה בן אדם צריך להאיר פנים. עכשיו, שלא תחשבו שזה דבר פשוט. הגמרא (ברכות נה) אומרת שמי שמברך את חברו, מאריכים לו ימיו ושנותיו.

איזה זכות יש לכל אחד ואחד מאתנו באמת לזכות עכשיו? תאיר פנים, תברך. כל אחד שאתה מברך - יש לך זכות ענקית. אי אפשר לתאר.

לקבל על עצמו קבלה חזקה - שגם הוא עצמו יהיה משכנע בה

עוד דבר שאנחנו מזכירים זה ענין הקבלות. כדאי מאוד לראות את מה שדבר הרש"ש (מובא בפלא יעוצך ערך ראש השנה). הרש"ש היה מוסר שיחה לפני תקיעת שופר, ואומר, שבזמן תקיעת שופר זה זמן גדול עד מאד. שאפילו אם כבר כתבו אותו וחתמו אותו למיתה, השם ירחם. אם ברגע הזה של תקיעת שופר יחררה בתשובה ויקבל על עצמו קבלה כלשהי של חזק, מייד יקרע גזר הדין ויכתבו ויחתמו אותו לחיים טובים ולשלום.

לכן כל אחד ואחד מאתנו, יקבל על עצמו איזה קבלה. שבשנת תשפ"ה הוא הולך עם הקבלה הזאת כמו שצריך. אבל לא קבלה בדיעבד, אלא קבלה שתשכנע את עצמך.

סגלה מהרב וואזנר - ללחש לתינוק! זה עובד!

ספר איזה יהודי אחד: "רציתי שיהיה באזור שלנו מנין של תפלה בנץ. הלכתי ואספתי אנשים. בסוף הלחתי לארגן עשרה, שנים עשר אנשים. ברוך השם יום יום הייתי מתקשר, דואג שיתקיים המנין הזה של תפלה בנץ".

"נבחר איזה תקופה, נולדו לי תאומות. איך ששמעו המתפללים 'נולדו תאומות', אמרו לי: 'תשכח מניני'. למה? 'כל תאומה עושה את התורנות שלה. כשהאחת מסיימת לבכות - בדייק השניה מתעוררת. אין מה לעשות, תשכח מתפלה בנץ. זהו, אתה לא ישן עכשיו בלילות'".

אמרתי לעצמי: "וואו, מה אני אעשה?". הלכתי לרב וואזנר. אמרתי לו: "הרב, תראה. אני עשיתי מנין נץ. אני אוסף את האנשים. עכשיו נולדו תאומות. אמרו לי המתפללים 'אין תפלה, אין תפלה בנץ'. כי אני אהיה ער כל הלילה".

אומר לו הרב וואזנר: "מה הבעיה? לך לבנות, תלחש להן באזן: 'אבא צריך לקום בנץ. לא לבכות'. ככה תעשה".

עכשיו, היה שמה הבן של הרב וואזנר. הוא התפלא מאד: "אבא, מה זה הדבר הזה?". אומר לו: "מה, אתה לא יודע? אתה לא מכיר משנה מפרשת?". "מה? איזה משנה?".

"במסכת יומא פתוב, שביום כפור, אם המעברת רוצה לאכל, לוחשים לה באזן 'כפור היום', והיא אמורה להרגע. מה אתה חושב. זה עובד! אז אם כשאתה לוחש לאמא זה עובד לעבר. כל שכן אם אתה לוחש לתינוק בעצמו, בטח זה יעזר".

ספר איזה אחד: "אני הייתי שמה. אמרתי לעצמי: 'וואו, עכשיו יש לי סגלה מהרב וואזנר'. יום אחד הבן שלי קם באמצע הלילה. אני אמרתי לו: 'שמוליק, אני מחזר צריך לקום לכולל'. מה, אני אגיד לך? הוא בכה יותר חזק. אמרתי לו שוב: 'שמוליק, אני מחזר הולך לכולל'. בכה עוד יותר.

הלכתי לרב וואזנר. אמרתי לו: "הרב, הסגלה שאמרת לבן אדם אצלי לא עובדת". אמר לו הרב: "אני אגיד לך. כשאתה לוחש לבן אדם 'כפור היום', איך אתה אומר את זה? 'כפור היום'! אתה אומר את זה בשיא הרצינות, וגם אתה משכנע בזה. אתה יודע, כפור זה אש. כשאתה משכנע - גם התינוק משכנע. אבל התינוק יודע אם מחזר אתה רוצה ללכת לכולל או לא. הוא כבר שומע שאתה לא כל כך רוצה ללכת. אתה רק אומר לו שאתה רוצה ללכת. הוא כבר שומע את זה. הוא שומע בצליל".

אומר לו הרב וואזנר: "זה ענין הקבלות. אם אתה מקבל קבלה שאתה בעצמך משכנע - הקבלה הזאת תחזיק מעמד להרבה זמן. אם הקבלה שאתה מקבל, אתה יודע, זה 'בלי גזר', 'בעזרת השם', 'אם ירצה השם', 'אם יסדר', 'אם יאל...' אם אתה לא משכנע את עצמך - איך זה יעבד?".

יהי רצון שיהיה אתנו השם שזוכה ביחד עם כל בית ישראל לעשות תשובה אמיתית. בעזרת השם שזוכה בעזרת השם לנאילה אמיתית מתוך תשובה אמיתית, גרחתים גלויים. שזוכה יחד עם כל בית ישראל להקתר ולהחתם לחיים טובים ולשלום, לשנה טובה ומברכת, לישועות גדולות, למלוי כל משאלות לבנו לטובה, לסייעתא דשמיא שתלוה אותנו כל החיים, לבריאות, להצלחה, לישועות ולכל הברכות כלם. אמן ואמן.

הבנייה? זה הרבה כסף? לכן הוא תכנן לבנות חדר וחצי על הגג לעצמו, ואת השאר בונים יחידת דיור משכירים אותה, ומה משלמים את המשכנתא.

הביאו קבלן הביאו פועלים, הכינו תכניות, החתימו את השכנים. הכל טוב לחיים ולשלום. הוא התחיל לבנות, והשכן עצמו אליו הגיע אליו, ואמר לו: "תשמע אני לא יכול לחשב על זה שאתם בונים..." וכל מיני טענות ומענות, ובסוף התברר, שהשכן הזה גם רוצה לבנות צמוד אליו על הגג, והשכן אמר לו: "תראה, אני מתכנן לבנות את החדר שינה על הגג. ואנחנו רוצים קצת פרטיות, מאד רגישו רעש. אני מבקש מאד מאד יש כו גבול בין שני הבתים, תתרחק מטור אחד מהקר". היהודי שהחל לבנות אמר לו: "תראה אם אני מתרחק מטור אחד לכל הארץ, אין סכוי שאני בונה את היחידת דיור, וגם את החדרים שאני צריך". בכל אופן השכן התעקש ולא היה מוכן לתת לו, ובעוד הוא מאים עליו שהוא יפנה לעיריה והוא לשיזן. נסו בכל מיני דרכים לשכנע אותו, אבל אין עם מי לדבר.

ישב היהודי הזה עם אשתו, והבינו שאין מה לעשות, בכל אופן את החדרים הם צריכים. הם לקחו משכנתא בנו חדרים לעצמם, ולא בנו את היחידה להשקרה. והם משלמים את המשכנתא כמו ילדים טובים, זה מה יש. מה לא עושים בשביל לא לריב עם השכנים.

עובר כמה שנים, והשכן שממולו רוצה לבנות על הגג לידו, הוא מחתים אותם על הבנייה וכלם חותמים. למרות הכל. השכן מתחיל את היציקות, והיהודי הזה עולה לגג לראות את הבנייה של השכן, ורואה איזה פלא! השכן התחיל לבנות על המטר שהוא התרחק. ולא רק שההוא לא מתרחק מטר, כמו שספם, אלא שהוא נכנס למטר שברשותו. הוא נגש לשכן, ושאל אותו 'מאי האי, אמר לו השכן: "לא, תראה זה טעות של הקבלן, זה רק הפגמים מפרקים את זה, זה טעות" וספר לו כמה ספורי סבתא. עובר כמה ימים, ועושים שם יציקה בתוך המטר. והתברר שאותו שכן, בונה יחידת דיור להשקרה שם, ולעצמו מוסיף שני חדרים גדולים ויפים.

היהודי הזה הגיע לבית ולא יכל להכיל את זה. ואין לו כבר אפשרות לשנות את זה. ולמזלו בביתו יש לו אשה טובה שהיא מרגיעה אותו. ואמרה לו: "גמרנו זה היסטוריה, ברוך ה' יש לנו ילדים נחת" וכו'. הוא אמר לאשתו: "אני לא מסגל, אני עומד להתפוצץ. אני עומד להשתגע". ואז אשתו אומרת לו דבר אחד: ספרת לי על החברותא שלך שאין לו כבר חמש עשרה שנים ולדים. תמחל לשכן, אל תגיד לו כלום, ואת הזכות תתן לחברותא שלך". אמר לה בעלה: "אני לא מסגל". בסוף הלך הבעל לכולל למד עם החברותא שלו, ובסוף הסדר אמר לו: תשמע, עשו לי עולה גדולה, אני מוחל להם, ואני מתפלל לקב"ה שהזכות הזאת תהיה בשבילך שתפקד בבנים".

ספר הבן אדם: "271 יום. תשעה חודשים בדייק, מאותו יום שותרתי לו. בול. לא בערך. זה היה 271 יום: באותו יום נולד לו בן".

בבירת פתאום רואים איזה אברך צעיר יושב סנדק. אבי הבן נתן לחברותא שלו להיות סנדק. וכלם היו תמהים 'מה, אתה נורמלי? יש את האבות מצד האשה, מצד הבעל, מה זה?". בסוף הסעודה קם אבי הבן וספר את הספור הזה. תראה, סוף הספור נחמד. אבל למחל לבן אדם רשע - זו עבודה. זה לא פשוט בכלל. אבל רואים שכשאתה מוחל, גם בשמים מוחלים לך על מה שעשית. מוחלים. דבר גדול מאד.

בשביל שנה של סיעתא דשמיא צריך להתגבר ולא לכעס בשום אופן

יש את הספור המפורסם, של רבי יהודה פתיה. מי לא מכיר את זה? ראש השנה כבר הגיע, והיה יום חם כמו שצריך. אז הם ערכו את השלחן בנג, כדי שטפה יהיה אויר. הכינו שם מנורה של שמן שיהיה אור.

רבי יהודה פתיה הגיע אחרי התפלה, אחרי כל הכונות, כל הענינים. עלה לגג. וכשהוא הוריד את הגלביה. פגע במנורה. היא נפלה והתה חשך גמור. רבונו של עולם, ראש השנה היום. אשתו עלתה עם המנש, עם כל האכל - הדגים, הבשר. אבל מהחשך שלא ראתה, ספספה מדרגה אחת. ואני והנצר להשתטח". השתטחה על הרצפה. אתה יודע איזה עגמת נפש זה? הכל צנח. טוב, באנו להרים, ראינו שאיזה חתולה גם היא הצטרפה למסבה. גנבה איזה חתיכת עוף וברחה.

אמר רבי יהודה פתיה: "באותו רגע אמרתי, שטן, אתה רוצה שאני אכעס בראש השנה? לא פועס. אני אומר לך - לא פועס. אתה רוצה להחטיא אותי? אני לא אחטא".

אומר רבי יהודה פתיה: "מעולם לא עברה עלי שנה כזאת מצלחת, גם בגשמיית, גם ברוחניית, כמו אותה שנה". דואק איפה שרואה לך הכי שחר - אם אתה יודע לנצל את הזמנים האלו, הזמנים היפים האלו, מה אתה יכול לזכות.

עוד ספור אחד, שגם ספרנו אותו. על איזה אברך אחד שספר: "הייתי באלול בשיא עליה, ויחפתי לתפלה האחרונה של השנה. אתה יודע מה זה תפלה אחרונה של השנה?".

"אנחנו גרים בבני ברק, ונוסעים לרכסים להורים של אשתי. אמרתי לאשתי בבקר: 'תתכונני, תכניני כדי שנצא מקדם'. אני מגיע הביתה - ואין זכר להכנות. ועד שסדרנו והגענו לרכסים, כבר אנשים היו בדרך למנחה".

"ורצתי, כל עוד נפשי בי, לבית כנסת. הגעתי באמצע החזרה. אתה יודע איזה עגמת נפש היתה לי אצלי, אלול היה אש. חפיתי, לרגעים קדושים האלו. אבל מלה לא דברתי לאשתי. כלום. שום דבר. ספגתי הכל בפנים. מלה לא דברתי".

ספר אותו אברך: "כל אחד מאתנו יש לו זמנים של עליה בלמוד, יש לו חשק ללמד. זמנים שאין חשק ללמד. אותה שנה היה לי כל השנה חשק ללמד. לא פסקתי רגע מללמד. וגם היה לי הפסקה בקידים שש שנים. באותה שנה נולדה לי בת. אם זה קשור או לא קשור - אני לא יודע. אבל ספרתי לכם מה שהיה".

ספר הרב בנייה שמואל ספור על הבן איש חי. את זה לא ספרנו עדין. לבן איש חי היה לו בגדים, כל חג בגד בפני עצמו. וכל בגד משהו אחר מיוחד, וגם מדקדק על פי הענינים".

הבן איש חי התלבש, הכל לפי הענין. יצא לבית כנסת ערב ראש השנה. היתה איזה אשה אחת ששטפה את הרצפה. סימה לטוף, גרפה את כל הלכלוך. לקחה את הסמטוט, סחטה לדלי, מלאה דלי של מים שחורים. פתחה את החלון שלה, שפכה את המים. בדייק עבר שם הבן